

GELIEFD

EEN WONDERBAARLIJKE ROUTE NAAR INZICHT

Tom Leidelmeijer

GELIEFD

EEN WONDERBAARLIJKE ROUTE NAAR INZICHT

Tom Leidelmeijer

©2022 Tom Leidelmeijer

GELIEFD

Een wonderbaarlijke route naar inzicht

Eerste druk: februari 2022

©2022 Paris Books

Boekverzorging: Ellen Langendam, artwisedesign.nl

Foto omslag: Geert Haagh

ISBN: 978 94 93280 05 2

NUR: 320

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Paris Books, Prins Hendrikstraat 28, 2411 CT Bodegraven.

No part of this book may be reproduced in any form by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from Paris Books, Prins Hendrikstraat 28, 2411 CT Bodegraven.

Voorwoord

Niet zolang geleden zat ik in een levensfase waarin weinig me lukte. Ik zat vast en dat uitte zich in alles.

De relatie met de liefde van mijn leven stond op uiteenvallen en het contact met mijn hoogzwangere dochter verliep allerminst soepel. Ik had mezelf in de schulden gewerkt, waardoor ik op mijn vijftigste bij mijn vader in huis woonde.

Ik deed werk dat absoluut niet bij me paste en het lukte me maar niet om dit boek af te krijgen.

Tot overmaat van ramp lag ik bijna elke nacht wakker, malend over deze 'ellende'.

Op een nacht was het weer raak en gedachten die opkwamen waren: Lig ik verdomme alweer wakker.

Ik ben het zicht op het doel van mijn leven volledig kwijt.

In deze gemoedstoestand zal ik absoluut geen goede opa zijn.

Ik heb een radicale verandering nodig.

Ik had geen zin om te blijven liggen woelen en besloot om een kop thee te drinken.

Terwijl ik de trap afliep, kwam de documentaire 'My Octopus Teacher' in me op.

Mijn vriendin had voorgesteld om die samen te kijken, maar ik dacht: mwah, alvast een kwartiertje alleen kijken moet kunnen. De rest kijk ik dan met haar.

Met mijn kop thee nam ik plaats op de bank, maar dat kwartiertje haalde ik bij lange na niet. Niet omdat ik in slaap viel, maar omdat de hoofdrolspeler al na een paar minuten de volgende zinnen uitsprak:

Nu lig ik alweer wakker.

Ik ben het zicht op het doel van mijn leven volledig kwijt.
In deze gemoedstoestand ben ik geen goede vader, voor mijn
zoon ... TOM.

Ik heb een radicale verandering nodig.

Ik ben weer naar bed gegaan. Ik kon nog steeds niet slapen, maar
lag daar nu wel met een glimlach.

De volgende ochtend belde een vriend vanuit Spanje. Hij zei:
'Tom, ik weet niet hoe je in je tijd en mogelijkheden zit, maar zou je
naar Spanje willen komen om met ons te trainen? Door dat gedoe
met Corona zitten we maar thuis en we hebben jouw hulp nodig om
weer fit te worden.'

Ik zegde mijn baan op, pakte mijn koffer en stapte het
eerstvolgende vliegtuig in.

Over mijn Spaanse avontuur zou ik ook zeker een boek kunnen
schrijven. Maar allereerst heb ik in Spanje de kracht, ruimte en
inspiratie gevonden om dit boek af te maken.

Veel leesplezier!

1. Soraya

‘Meneer, blijft u alstublieft zo stil mogelijk liggen. Alstublieft meneer, nog heel even. Meneer u moet echt proberen om niet te bewegen. Kan iemand even helpen? Ik krijg meneer niet kalm. Meneer alstublieft. U heeft een ongeluk gehad en het is belangrijk dat u zo stil mogelijk blijft liggen. U bent in het ziekenhuis.’

Langzaam beginnen de woorden tot me door te dringen en ik voel een enorme steek in mijn borst. Ik kan bijna niet meer ademen.

Alles is donker. Ongeluk, ziekenhuis. Ik probeer met alles wat ik in me heb weg te komen, maar het lukt me niet. Ik kan sommige delen van mijn lijf nauwelijks bewegen.

‘Meneer, alstublieft.’

Nee, ik ben verlamd. Nog steeds nauwelijks ademend, probeer ik mijn vingers en tenen te bewegen. Het lukt. Het lukt. Dan kan ik onmogelijk verlamd zijn. De steek in mijn borst ontsnapt als een luide kreun. Mijn armen ontspannen.

‘Nog even meneer. De uitslag zal zo bekend zijn.’

Een gezicht boven me wordt duidelijker. Ik kijk in vriendelijke, diepzwarte ogen. Een bril. Die ogen doen wat met me.

Ik wil wat zeggen, maar het lukt niet. Mijn billen doen zo’n pijn. Mijn schouderbladen. Zo’n pijn. Ik wil hier weg.

‘Meneer, u ligt al vier uur op de plank en ik heb met u te doen. Probeert u alstublieft nog stil te liggen.’

Inderdaad, een ziekenhuis. Witte jassen bewegen zich druk om me heen.

‘U bent aangereden op uw racefiets en u bent al door meerdere scans geweest. Daarom ligt u op deze bijzondere brancard.’

Het lukt me om volledig op de vrouw te focussen. Een bruine, gladde huid en zwarte haren, opgebonden in een staart. Een mooie meid om te zien. Dat zie ik gelukkig alweer.

‘Omdat we niet weten welke interne schade u heeft, bent u door meerdere scans gegaan.’

‘Lig ik daarom vastgebonden?’ Mijn eerste woorden, terug op aarde.

‘Precies. Mijn naam is Soraya en ik zal vandaag voor u zorgen.’

‘Daar ben ik heel blij mee. Mijn naam is Tom. Mag ik er vanaf?’

Haar hoofd zakt iets opzij en de blik in haar ogen verraadt wat ze gaat zeggen: ‘Helaas moeten we wachten op de uitslagen. Als de scans niet gelukt zijn, moet u nog een keer.’

Het lukt me nauwelijks om mijn onvrede te onderdrukken. Aan de ene kant wil ik me niet laten kennen, aan de andere kant wil ik gaan huilen als een klein kind.

‘Vorige week heeft een jongedame er zes uur op gelegen. Ik weet hoe erg het is en heb echt met u te doen.’

Soraya ondersteunt haar woorden door een hand op mijn arm te leggen. De aanraking voelt goed. Toch verraadt een diepe zucht mijn gedachten. Ik heb nog nooit zo’n naar gevoel aan mijn billen en schouders ervaren. Iedere minuut lijkt een uur te duren.

‘Nu begrijp ik de uitspraak van Albert Einstein dat tijd niet bestaat,’ zeg ik.

Aan Soraya haar gezicht te zien, maak ik op dat ze mijn opmerking niet begrijpt. Ik heb geen zin om het uit te leggen. Met mijn ogen en mijn vingers wuif ik mijn woorden weg.

Juist op het moment dat ik het echt niet meer zie zitten, zie ik een vrolijke man boven me. Door zijn voorkomen neem ik aan dat hij van Chinese komaf is.

‘Hallo, ik ben dokter Tjan.’ Hij steekt zijn hand naar me uit en ik weet niet of zijn gebaar als grap bedoeld is of gewoon ondoordacht, aangezien ik nog in de boeien lig.

‘Meneer, u bent een grote geluksvogel en ik wil u graag feliciteren. Oh sorry, natuurlijk kunt u mij geen hand geven.’

Nu Soraya naast hem is komen staan, valt me pas op hoe klein de dokter is. Zeker een halve kop kleiner dan Soraya, die ik toch ook niet zo groot inschat.

‘Mijn collega’s van de ambulance vertelden dat omstanders het ongeluk hebben gezien. Deze mensen hebben het als afschuwelijk omschreven.’

Afschuwelijk of niet, het gezicht van dokter Tjan lijkt alleen maar vrolijker te worden.

‘U hebt enkele ribben, een sleutelbeen en een schouderblad gebroken. U hebt een paar vleeswonden en een ingeklapte long. Verder zijn alle belangrijke organen onbeschadigd. U mag van de plank af. Ik maak me nog wel een beetje zorgen om de hoeveelheid vocht in uw hoofd en daarom houden we u hier. We zullen elk uur bij u komen om te kijken hoe dat zich ontwikkelt.’

Net voordat ik wat wil zeggen, gaat dokter Tjan verder: ‘Ik wil u vanuit het diepst van mijn hart feliciteren met het feit dat u een wielrenner bent die altijd een helm draagt.’

Vanachter zijn rug haalt hij mijn totaal verwoeste hoofddekseel tevoorschijn. ‘Anders hadden we dit gesprek niet gehad.’

Opnieuw kan ik nauwelijks ademen. Mijn gedachten vliegen terug naar het moment dat ik deze ochtend mijn huis verliet.

‘Goed, dan laat ik u in de bekwame handen van de verpleging achter.’

Hoewel ik bevestigend knik, ben ik niet bij hem aanwezig.

Oh, mijn God. Niet te geloven.

Wat zei hij zojuist? Ik wil u feliciteren met het feit dat u een wielrenner bent die altijd een helm draagt. Anders hadden we dit gesprek niet gehad.

Dokter Tjan maakt een notitie, kijkt me even aan met zijn kenmerkende vrolijke blik en richt zich tot Soraya: ‘He is all yours. Haal meneer maar snel van de plank af.’

Weg is hij.

Gelukkig kan ik direct genieten van een team zeer adequaat handelende verpleegsters. Met mijn bijna honderd kilo ben ik niet de lichtste, maar ze verplaatsen me alsof ik een veertje ben.

Tegelijkertijd verplaatsen mijn gedachten zich weer naar de vroege ochtend en de verwondering moet van mijn gezicht af te lezen zijn.

‘Gaat het goed met u?’ Soraya houdt me blijkbaar goed in de gaten.

‘Geweldig, kan niet beter. Eigenlijk beter dan ooit,’ antwoord ik.

Hoewel ik het meen, kijken alle dames wat fronsend. Wat zullen ze denken? Is hij nou sarcastisch? Is hij aan het dollen?

‘Nee, ik meen het echt. Dit ongeluk is prachtig. Wonderbaarlijk. Het mooiste dat me had kunnen overkomen.’

Mijn goed bedoelde opmerkingen kunnen de fronsen niet wegnemen. In plaats daarvan zie ik nog meer verwarring op hun gezichten.

‘Oh, mijn God, ha ha.’ Een triomfantelijk lachje ontsnapt, maar meteen heb ik er spijt van. Ik voel mijn ribben kraken. Lachen wil ik in ieder geval voorlopig niet meer.

‘Binnenpretje?’ Soraya kijkt me nog steeds niet-begrijpend aan. De andere drie dames aan mijn bed overigens ook.

‘Ik weet 100% zeker dat ik door twee vrouwen ben aangereden. Ook nog moeder en dochter,’ zeg ik.

Aan hun gezichten te zien, vrees ik dat ik een ‘snaartje’ heb geraakt en ik probeer me eruit te kletsen: ‘Dat is absoluut niet omdat vrouwen niet kunnen rijden.’

Ondertussen komen we, rijdend door de gang, nauwelijks mensen tegen. Ik heb geen idee hoe laat het is.

‘Hoe kunt u dat nou weten?’ vraagt Soraya.

‘Dat vrouwen goed kunnen autorijden?’ antwoord ik pesterig.

Soraya tilt haar bril een paar centimeter omhoog en kijkt me een moment heel indringend aan. ‘Nee, dat u door moeder en dochter bent aangereden.’

Heel voorzichtig probeer ik mijn goede schouder iets omhoog te trekken. Zolang ik de andere naar beneden houd, gaat dat redelijk. ‘Zal ik het uitleggen?’

Terwijl Soraya twee kussens zo goed mogelijk achter mijn rug positioneert, klinkt haar stem kordaat: ‘Ik wil dolgraag uw visie horen, maar u weet dat het van groot belang is dat u zoveel mogelijk gaat rusten?’

Meer zittend dan liggend kijk ik om me heen nu ik op mijn kamer ben aangekomen.

‘Hebben jullie misschien pen en papier voor mij?’ vraag ik.

‘Jazeker, alleen ik vroeg u zojuist wat. We kunnen er toch wel op vertrouwen dat u gaat rusten?’

‘Ja, jazeker.’

Een onderzoekend glimlachje komt op me af, alsof ze me al een beetje kent. Gek genoeg voelt het voor mij inderdaad alsof we elkaar ergens van kennen.

Ook een collega van Soraya knikt naar me om het belang van het verzoek extra te versterken. Deze Hollandse dame heeft iets minder de ‘Soraya mooiheid genen’.

Zij is meer het type ‘gezellige kogelstootster’. Waarschijnlijk had zij mij ook in haar eentje van de plank kunnen tillen.

‘Nou vooruit dan.’ Vanuit een kastje boven het aanrecht pakt Soraya een notitieblokje en een pen.

De overige twee dames verlaten de kamer en laten mij achter met ‘The beauty and the beast’.

Het is een tweepersoonskamer, maar het andere bed is niet gevuld. Ik vind het fijn dat ik de kamer, in ieder geval op dit moment, met niemand hoeft te delen.

‘We laten u nu alleen, maar we zullen elk uur bij u komen kijken. Als u ons in de tussentijd nodig hebt, dan kunt u altijd bellen. Gerda of ik zal dan komen kijken.’

Ah, Gerda heet onze krachtpatser.

Ze knikken en draaien zich om. Terwijl beide dames mijn kamer uitlopen, kan ik het niet nalaten om hen even na te kijken. Het heeft toch wel wat, zo’n verpleegster outfit. Ook bij Gerda.

De deur is nog niet dicht of ik begin te schrijven. Ik weet dat ik moet rusten, maar ik kan het niet laten. Ik voel een enorme aandrang om een heleboel inzichten op papier te zetten. Het lijkt alsof het ongeluk een ‘luikje’ in mijn hoofd heeft opengezet en ik amper weet waar ik moet beginnen.

‘Ik dacht al dat u niet zou gaan slapen.’

Ik schrik niet echt, maar kijk wel direct naar de deuropening. Daar staat Soraya met een guitige blik en een wijzend vingertje naar me te kijken.